

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

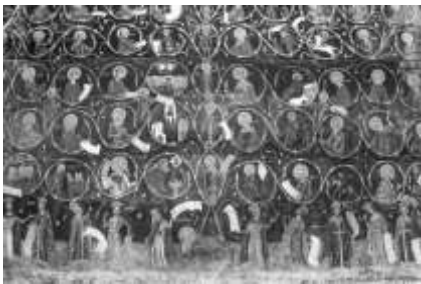
Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016. ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
Μνήμη πάντων των απ' αιώνος θεώ ευαρεσθέντων από Αδάμ
άχρι και Ιωσήφ του μνήστορος της υπεραΐας θεοτόκου, ομοίως
και των προφητών και προφητίδων, εξαιρέτως δε του προφήτου
Δανιήλ και των αγίων τριών παιδων.
Σεβαστιανού, Ζωής κ.λπ. μαρτύρων.
Έτος 9^ο Τεύχος 414

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
Anthony Bloom (Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

Κάθε χρόνο πριν τὰ Χριστούγεννα, διαβάζουμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἀποστόλου Ματθαίου τὴν γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ χρόνια ἀναρωτιόμουν, γιατί; Γιατί πρέπει νὰ διαβάζουμε ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα ποὺ σημαίνουν τόσο λίγα πράγματα γιὰ μᾶς, ἐὰν δὲν σημαίνουν τίποτα; Καὶ τότε μοῦ ἔγινε αἰσθητὴ ἡ σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Τὸ πρῶτο στοιχεῖο εἶναι, ὅτι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν τους προέρχεται ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὅλοι συγγενεῖς Του, καὶ αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς προκαλοῦν βαθιὰ συγκίνηση: ὁ Χριστὸς εἶναι αἷμα τους, ἀνήκει στὴν οἰκογένειάν τους. Ὁ καθένας τους ὅταν σκέφτεται τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ πεῖ, «εἶναι παιδὶ τῆς οἰκογένειάς μας», καὶ γιὰ τὸν Χριστό, «καὶ Ἐκεῖνος εἶναι παιδὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας, ἂν καὶ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρας μας, ἡ ἀληθινὴ Θεικὴ παρουσία ἀνάμεσά μας». Ἐπιπλέον, κάποια ὀνόματα ξεχωρίζουν: ὀνόματα Ἁγίων, ἡρώων τοῦ πνεύματος, καὶ ὀνόματα ἀμαρτωλῶν.

Ανάμεσά τους οί Άγιοι θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς διδάξουν τί σημαίνει νὰ πιστεύουμε· ὄχι ἀπλὰ νὰ ἔχουμε μία πίστη διανοητική, μία ἄποψη γιὰ τὸν κόσμον, πὺ συμπίπτει, στὸ βαθμὸ πὺ μπορεί, μὲ τὸ ὄραμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μία πίστη πὺ σημαίνει μία πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, μία πίστη χωρὶς ὄρια, πὺ σημαίνει ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ δώσουμε τὴ ζωὴ μας γι' αὐτὸ πὺ ἀντιπροσωπεύει, γι' αὐτὸ πὺ εἶναι, ἐξαιτίας τῆς γνώσης πὺ ἔχουμε γιὰ τὸν Θεό,. Ἐς σκεφτοῦμε τὸν Ἀβραὰμ τοῦ ὁποῖου ἡ πίστη δοκιμάστηκε στὸ μέγιστο βαθμὸ. Πόσο δύσκολα προσφέρουμε στὸν Θεὸ κάτι δικό μας: Στὸν Ἀβραὰμ ζητήθηκε νὰ προσφέρει ὡς θυσία αἵματος τὸν γιό του, καὶ δὲν ἔχασε τὴν πίστη του ἀπέναντι στὸν Θεό. Καὶ ὁ Ἰσαάκ; Παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση, ὡς δεῖγμα τέλειας ὑπακοῆς στὸν πατέρα του, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸν- στὸν Θεό.

Μποροῦμε νὰ θυμηθοῦμε τὴν πάλη τοῦ Ἰακώβ μὲ τὸν Ἄγγελο στὸ σκοτάδι, ὅπως κάποιες στιγμὲς πὺ παλεύουμε γιὰ τὴν πίστη μας, γιὰ τὴν ἀκεραιότητά μας, στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἢ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμφιβολίας μας, στὸ σκοτάδι πὺ μᾶς κυριεύει κάποιες φορὲς ἀπὸ παντοῦ.

Ἀλλὰ ἐπίσης μποροῦμε νὰ διδαχθοῦμε κάτι ἀπὸ ἐκείνους πὺ, στὴν ἱστορία, στὴν Ἁγία Γραφή, ἐμφανίζονται σὰν ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί. Ἦταν ἄνθρωποι ἀδύναμοι, μὲ μιὰ ἀδυναμία πὺ εἶχε καταλάβει τὴ ζωὴ τους, δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ἀντισταθοῦν στὶς σωματικές καὶ ψυχικές παρορμήσεις τους, στὰ πολὺπλοκα πάθη τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Καὶ ὅμως πίστεψαν μὲ πάθος στὸν Θεό. Ἐνας ἀπὸ ἐκείνους ἦταν ὁ Δαυὶδ, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ψαλμοὺς του τὸ ἐκφράζει αὐτὸ τόσο καλά : «Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε..» Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀπελπισίας του, τῆς ντροπῆς, τῆς πτώσης του, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀποξένωσής του ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ τὰ πιὸ βαθιὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς του, δὲν σταμάτησε νὰ ἀναπέμπει κραυγὴ ἰκεσίας πρὸς τὸν Θεό. Δὲν κρύφτηκε ἀπὸ Ἐκεῖνον, δὲν ἔφυγε μακριὰ Του, ἔρχεται σ' Ἐκεῖνον μὲ τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ἑνὸς ἀπελπισμένου ἀνθρώπου. Τὴν συγκεκριμένη συμπεριφορὰ ἔχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως γιὰ παράδειγμα, ἡ Ραχάβ, ἡ πόρνη- καὶ τόσοι πολλοὶ ἄλλοι.

Ἐμεῖς, ὅταν περνᾶμε τὴν πιὸ σκοτεινὴ περίοδο τῆς ζωῆς μας, ὅταν εἴμαστε παγιδευμένοι στὸ σκοτάδι πὺ ὑπάρχει μέσα μας – στρεφόμαστε στὸν Θεὸ γιὰ νὰ Τοῦ ποῦμε: Σὲ σένα, Κύριε, κραυγάζω! Ναὶ εἶμαι στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Εἶσαι ὁ Θεὸς πὺ δημιούργησε τὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι καὶ Ἐσὺ ὑπάρχεις μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς· ὑπάρχεις στὸν θάνατο ὅπως καὶ στὴν ζωὴ· στὴν κόλαση ὅπως στὸν οὐράνιο Θρόνο Σου· καὶ μπορῶ νὰ σοῦ φωνάζω ἀπ' ὅπου καὶ νὰ βρίσκομαι.

Ἐπὶ ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα τελευταῖο πρᾶγμα πὺ θὰ ἤθελα νὰ σκεφτεῖτε. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι γιὰ ἐμᾶς εἶναι ὀνόματα· γιὰ κάποιους ἀπὸ αὐτοὺς γνωρίζουμε λίγα πρᾶγματα ἀπὸ τὴν Βίβλο, γιὰ ἄλλους δὲν γνωρίζουμε τίποτα. Ἀλλὰ ὅλοι ὑπῆρξαν συγκεκριμένα πρόσωπα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες σὰν

κι ἐμᾶς μὲ ὅλες τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἐλπίδες, τοὺς κλυδωνισμοὺς στὸ θέλημα καὶ τοὺς δισταγμοὺς τους, μ' ὅλη τὴν ἀρχικὴ ἀγάπη ποὺ τόσο συχνὰ ἀμαυρώνεται κι ὅμως παραμένει φλογερὴ καὶ φωτεινὴ. Εἶναι ἀληθινὰ πρόσωπα καὶ μπορούμε νὰ διαβάζουμε τὰ ὀνόματά τους νοιώθοντας, ὅτι, ναὶ δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ εἶστε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πραγματικὴ καὶ συγκεκριμένη οἰκογένεια τοῦ Χριστοῦ, ποὺ παρὰ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς, ἐξωτερικὲς ἢ ἐσωτερικὲς, ἀνήκουν στὸν Θεό. Κι ἐμεῖς μπορούμε νὰ προσπαθήσουμε, καὶ νὰ μάθουμε, μέσα στὴν συγκεκριμένη ζωὴ ποὺ ἔχουμε, κατὰ πόσον εἴμαστε ἀδύναμοι ἢ δυνατοὶ σὲ μία δεδομένη στιγμή καὶ ἂν ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε δικοὶ Του.

Λοιπὸν ἄς σκεφτοῦμε τὴν σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, τὴν ἐπόμενη φορὰ ποὺ θὰ ἔλθουμε νὰ τὴν ἀκούσουμε, ἄς τὴν δεχτοῦμε μὲ μιὰ λάμψη στὰ μάτια, μὲ μιὰ ζεστὴ καρδιά· αὐτὸ θὰ εἶναι δυνατὸ μονάχα στὸν βαθμὸ ποὺ ὁ Χριστὸς θὰ γίνεταί ὀλοένα πιὸ ἀληθινὸς στὴ ζωὴ μας καὶ μέσα ἀπὸ Ἐκεῖνον, θ' ἀνακαλύπτουμε ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πρόσωπα ἀληθινὰ, ζωντανά, ποὺ ἀνήκουν σὲ μᾶς καὶ στὸν Θεό. Ἀμήν.

Ο Θεός όλα τα βάζει μέσα στο σχέδιό του

Κυριακὴ προ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως σήμερα καὶ εορτὴ πάντων των ἀπ' αἰῶνος Θεῶ εὐαρεστησάντων, ἀπὸ Ἀδάμ ἕως καὶ Ἰωσήφ του μνήστορος. Κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν ἡμέρα, αὐτὴ τὴν Κυριακὴ, ὡς εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀκούμε αὐτὸν τον κατάλογο των ονομάτων ἀπὸ τον Ἀβραάμ μέχρι καὶ τον Ἰωσήφ, τον μνήστορα τῆς Παναγίας. Ὅλοι λίγο-πολύ γνωρίζουμε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ που ἀναφέρονται σ' αὐτὸν τον κατάλογο, καὶ που εἶναι τὸ γενεαλογικὸ δένδρο του Κυρίου, δὲν εἶναι ἅγιοι, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι εἶναι συνηθισμένοι ἄνθρωποι με πτώσεις, με αμαρτίες. Ἀναφέρονται καὶ δύο, τρεῖς γυναῖκες.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ βέβαια των ἀνθρώπων τὰ πράγματα πῆγαν ὅπως πῆγαν, ὅμως ὁ Θεὸς εἶχε τὸ σχέδιό του, εἶχε τὸ πρόγραμμά του, καὶ ὅ,τι κι ἂν ἦταν οἱ ἄνθρωποι, τελικὰ ὁ Θεὸς ἔκανε ἐκεῖνο που ἠθέλε νὰ κάνει. Ὁ Ἰακώβ γέννησε τον Ἰωσήφ, τον μνήστορα τῆς Μαρίας, «ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός». Στὸ τέλος τέλος ἐμφανίσθηκε ἡ Παναγία, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννιέται ὁ Χριστός. Τὰ πράγματα δηλαδὴ ἐφθασαν, ὁδηγήθηκαν, ἐκεῖ που ἠθέλε ὁ Θεός. Ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἐγένε ἄνθρωπος.

Θα ἔλεγε κανεὶς ὅτι κάπως ἔτσι συμβαίνει καὶ με τον κάθε ἄνθρωπο, διότι ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι καὶ ὡς ἓνας ἄνθρωπος. Κάπως ἔτσι συμβαίνει καὶ με τον κάθε χριστιανό, ὁ οποίος τελικὰ μπαίνει στὸ σχέδιο του Θεοῦ, μπαίνει στὴ βουλή του Θεοῦ, μπαίνει στὸν δρόμο του Θεοῦ. Μπορεῖ νὰ περάσει κανεὶς ἀπὸ πολλές διακυμάνσεις. Νὰ πέσει, νὰ σηκωθεῖ, καὶ νὰ μοιάζει ὁ δρόμος του

περίπου με αυτόν τον μακρύ δρόμο όλων αυτών των Προπατόρων του Κυρίου. Εάν ρίξει κανείς μια ματιά στο παρελθόν του, στην όλη ζωή του, θα δει πολλά: και καλά και μη καλά και παράξενα. Θα δει πολλά τα οποία, τότε που γίνονταν, φαίνονταν ότι δεν είχαν καμιά σημασία, όμως όλα ο Θεός τα βάζει μέσα στο σχέδιό του, μέσα στον δρόμο αυτό και ο Θεός, εφόσον βέβαια δεν αντιδρά και εφόσον συγκατατίθεται η ψυχή, την οδηγεί στο τέλος.

Στο τέλος περίπου η καθεμιά ψυχή γίνεται Παναγία, εξ ης γεννιέται ο Χριστός. Διότι μέσα στην ψυχή του καθενός, του κάθε χριστιανού, τελικά πρέπει να γεννηθεί ο Χριστός. Όχι απλώς ο άνθρωπος να λύσει τα προβλήματά του, όχι απλώς να γίνει ένας καλός άνθρωπος, αλλά να κυφορήσει τον Χριστό, να γεννήσει τον Χριστό. Θα έλεγε κανείς ότι ο σκοπός μας αυτός είναι. Ή, αν θέλετε, ο σκοπός της σαρκώσεως του Χριστού είναι να αξιωθεί ο καθένας, ο κάθε άνθρωπος, να δεχθεί μέσα του τον Χριστό, και να γεννηθεί εξ αυτού ο Χριστός. Δηλαδή η όλη ζωή του ανθρώπου να είναι όχι απλώς ζωή καλού ανθρώπου, αλλά ζωή Χριστού.

Ο κατάλογος των ονομάτων που αναφέρεται στην ευαγγελική περικοπή αυτή την ημέρα και που είναι το γενεαλογικό δένδρο του Χριστού μας ενθαρρύνει όλους. Άσχετα ποιά είναι η προϊστορία μας, άσχετα τι μας συνέβη, ακόμη, αν θέλετε, και τι θα συμβεί, εάν τελικά μείνουμε στον Χριστό - ό,τι κι αν συμβεί, εμείς επιστρέφουμε στον Χριστό, μετανοούμε, αυτόν ζητούμε, αυτόν θέλουμε, γι' αυτόν ζούμε-, αρχίζουμε και σιγά σιγά συνειδητοποιούμε τον σκοπό μας. Όπως, όσο πλησίαζαν οι ημέρες του ερχομού του Χριστού, όλο και περισσότερο συνειδητοποιούσε αυτός ο λαός ότι έρχεται ο Μεσσίας, έτσι ακριβώς και εμείς συνειδητοποιούμε τον σκοπό μας.

Τελικά, ό,τι και να γίνει, ο Κύριος θα μας αξιώσει να μορφωθεί μέσα μας, όπως λέει ο απόστολος Παύλος. Θα μας αξιώσει να γίνουμε κατάλληλοι να κατοικήσει μέσα μας, να μείνει μαζί μας, να μείνουμε μαζί του. Όχι για λίγο καιρό, όχι, αν θέλετε, σ' όλη μας τη ζωή αλλά στον αιώνα τον άπαντα.

Αυτός είναι ο σκοπός αυτών των ημερών, αυτός είναι ο σκοπός που κι αυτή την ώρα είμαστε εδώ στον ναό. Αυτός είναι ο σκοπός που γίνονται όσα γίνονται πάνω στη γη από μέρους του Θεού μέσα στην Εκκλησία. Αυτός είναι ο σκοπός που είμαστε χριστιανοί, και αυτό κατά βάθος ζητάει η ψυχή μας: να ενωθεί με τον Θεό, με τον πλάστη, με τον δημιουργό της. Να ενωθεί από εδώ δια της πίστεως, δια των έργων, να ενωθεί εν μυστηρίω. Να γεννηθεί μέσα μας ο Χριστός, να ζήσει κανείς εν Χριστώ, να ζήσει εν αυτό ο Χριστός, να φύγει απ' αυτόν τον κόσμο με τον Χριστό και να ζήσει αιώνια με τον Χριστό.